

Сърцевината на книгата на пророк Еремия

Пасажи от Писанията: Ер. 2:13; 17:9; 13:23; 23:5-6; 33:16; 31:33-34

- I. Сърцевината на книгата на пророк Еремия включва в себе си три неща – това, което Бог иска от нас; това, което ние сме в нашето паднало състояние; и това, което Христос е за нас. За да видим тези три неща, трябва да „разчупим“ черупката на Еремия и да се съсредоточим върху сърцевината вътре, която представлява пълното учение на цялата Библия.**
- II. Това, което Бог иска от нас, се споменава най-вече в Еремия 2:13, където се разкрива, че нашият Бог е изворът на живите води:**
- A.** В Своята икономика Бог възнамерява да бъде изворът, източникът на живите води, за да ни задоволява за наше наслаждение. Той иска ние да Го приемем като източник, като извор на нашето съществуване. Единственият начин, по който можем да приемем Бога като извор на живите води, е като приемем от Него всеки ден – 13-ти стих; 1 Кор. 12:13; Римл. 11:36:
1. За тази цел е необходимо постоянно да призоваваме Господа (с благодарение, с радост, с молитва и хваление) и с радост да черпим вода от Него като от извора на живите води – Ис. 12:3-4; Йн. 4:10, 14; Римл. 10:12; 1 Сол. 5:16-18; 4:3а.
 2. В Исая 12:3 виждаме, че да приемаме Бога като наше спасение, означава да черпим вода от изворите на спасението, тоест да приемем от Него – Пс. 36:8; Йн. 4:14; 7:37; 1 Кор. 12:13; Откр. 22:17; 1 Лет. 16:8; Пс. 105:1; 116:1-4, 12-13, 17:
 - а. За да може Триединният Бог да бъде наше спасение, Той премина през процес, за да стане животворящият Дух като живата вода, водата на живота. Божието практично спасение е Самият преминал през процес Триединен Бог като живата вода – 1 Кор. 15:45; Йн. 7:37-39; Откр. 7:17; 21:6; 22:1, 17.
 - б. Изворът е източникът, бликането на водата е резултатът от извирането на източника, а реката е течението. Терминът *извори на спасението* означава, че спасението е източникът, тоест изворът. Бидейки наше спасение, Бог е източникът (Ис. 12:2), Христос е изворите на спасението за наше наслаждение и преживяване (Йн. 4:14), а Духът е течението на това спасение в нас (7:38-39).
 - в. За да можем да се наслаждаваме на спасението, трябва да осъзнаем, че Самият Господ е наше спасение, сила и песен, и че чрез призоваването на Неговото име ние можем с радост и веселие да черпим вода от изворите на спасението – Ис. 12:2-3.
 - г. Можем да черпим вода от изворите на божественото спасение чрез покаяние, чрез призоваване, чрез пеене, чрез благодарение, чрез хваление и чрез възвестяване на Божиите спасителни дела – стих. 4-6.
- Б.** Когато живата вода влезе в нас, тя ни напоява, тя преминава през цялото ни съществуване и се усвоява от нас и ни храни, преобразява, съобразува и прославя – 3-ти стих; Йн. 4:10, 14; Римл. 12:2; 8:29-30.
- В.** „Водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот“ – Йн. 4:14б:
1. Триединния Бог тече в Божествената Троица в три етапа: Отец е източникът, Синът е изворите, а Духът е реката.
 2. Течението на Триединния Бог е „за вечен живот“:
 - а. Новият Ерусалим е съвкупността на вечния живот, а думата *за* означава „за да се превърне в“. Ето защо фразата *за вечен живот* означава да се превърне в съвкупността на вечния живот – Новия Ерусалим.
 - б. Пийейки от живата вода, ние се превръщаме в Новия Ерусалим, който е съвкупността на вечния живот, крайната цел на течащия Триединен Бог.
- Г.** Бог е изворът на живите води, за да може да произведе църквата като Свое нарастване, с цел тя да бъде Неговата пълнота за Неговото изражение. Това е сърдечното желание и благоволение на Бога в Неговата икономика – Ер. 2:13; Плач 3:22-24; 1 Кор. 1:9; Еф. 1:5, 9, 22-23.

- Д. Единствено Бог в качеството Си на извор на живите води може да утоли жаждата ни и да ни задоволи. Раздаването на Бога в нашето същество е единственото нещо, което може да ни превърне в Негово нарастване за Негово изражение – Откр. 22:1, 17.
- Е. Трябва да осъзнаем, че когато Божиите хора изпитват недостиг от Духа на живота като водата на живота, те имат проблеми. Когато Божиите хора имат изобилие от спасяващия Дух като живата вода, проблемите между самите тях, както и проблемите им с Бога, се разрешават – Изх. 17:1-7; Чис. 20:2-13.

III. Вторият аспект на сърцевината на книгата на пророк Еремия се състои в разкриването и изобличаването на самите нас в нашето паднало състояние:

- А. „Сърцето е измамливо повече от всичко / и е страшно болно; / кой може да го познае?“ – 17:9:
 1. Даже това слово, разглеждащо измамливото и неизлечимо болно сърце, е свързано с Божиата икономика и Божието раздаване. Макар сърцето на човека да е покварено и измамливо и неговото състояние да е неизлечимо, същото това сърце може да се превърне в плоча, върху която Бог да напише Своя закон на живота – 31:33; вж. 2 Кор. 3:3.
 2. Това разкрива, че Бог може да вложи Себе Си в човека. След като Бог влезе в човека, Той се разпространява от духа на човека и влиза в неговото сърце. Съгласно Божиата икономика, това е начинът, по който Бог се разправя със сърцето на падналия човек.
- Б. „Може ли етиопец да промени кожата си / или леопард – пъстротата си? / Тогава можете да правите добро вие, / които сте се научили да правите зло“ – Ер. 13:23:
 1. Изоставяйки Бога като източника, като извора на живите води (2:13), Израел се поквари и придоби една непроменима и греховна природа, подобна на кожата на етиопец и петната на леопарда, които не могат да се променят. Това изобличава истинското състояние на падналия човек.
 2. Като паднали човешки същества, в себе си, чрез себе си и сами по себе си ние сме неизлечими и непроменими – Римл. 7:18; Мт. 12:34-35; 15:7-11, 18-20; 1 Лет. 28:9; вж. Езек. 36:26-27; Ер. 32:39-40.
- В. Всеки човек, който наистина види видението на Господа в Неговата слава, получава просвещение в съвестта си по отношение на собствената си нечистота. Степента на нашето себеосъзнаване зависи от степента на нашето виждане на Господа – Ис. 6:5; Йн. 12:41; Йов 42:5-6; вж. Лк. 5:8:
 1. Колкото повече виждаме Господа и биваме изобличени, толкова повече се очистваме. Трябва да поддържаме общението си с Господа чрез постоянното очистване на Господната кръв – 1 Йн. 1:7, 9.
 2. В новозаветния смисъл на нещата, виждането на Бога се равнява на придобиването на Бога в нашето лично преживяване. Да придобием Бога, означава да приемем Бога в Неговия елемент, в Неговия живот и в Неговата природа, така че да можем да станем като Бога по живот и по природа, но не и в Божеството.
 3. Нашето съзерцаване на Бога ни преобразява (2 Кор. 3:16, 18; Мт. 5:8), защото когато гледаме на Бога, ние приемаме в себе си Неговия елемент, а нашият стар елемент бива премахнат. Да съзерцаваме Бога, означава да се преобразяваме в славния образ на Богочовека Христос, за да можем да изразяваме Бога в Неговия живот и да Го представяме в Неговата власт.
 4. Самият Бог, на Когото гледаме днес, е завършеният Дух. Ние можем да гледаме на Него в духа си. По време на сутрешното си бдение, дори само за петнайсет-двайсет минути, ние имаме възможността да прекараме време заедно с Господа, време за пребъждане в Духа.
 5. Ние можем молитвено да четем Неговото Слово, да говорим с Него, или да отправяме кратки молитви към Него. Правейки тези неща, ние придобиваме усещането, че сме получили нещо от Божия елемент, че усвояваме Божиите богатства в собственото си същество. По този начин ние всеки ден се намираме под божественото преобразяване. Това се дължи изцяло на нашето гледане на самия завършен Бог като Духът в нашия дух.

6. Колкото повече гледаме на Бога, колкото повече познаваме Бога и Го обичаме, толкова повече намразваме себе си и се отричаме от себе си – Йов 42:6; Мт. 16:24; Лк. 9:23; 14:26.

IV. Третият аспект в сърцевината на книгата на пророк Еремия е свързан със значимостта на Христос за нас:

- А. „Ето, идват дни, казва Господ, / когато ще въздигна на Давид праведен Отрасъл... / и ето името, с което ще се нарича – / Господ е наша правда“ 23:5-6; вж. 33:16.
 1. Фразата *Господ е наша правда* обозначава Христос в Неговата божественост, а словосъчетанието *праведен Отрасъл* обозначава Христос в Неговата човешка природа.
 2. Името *Господ е наша правда* показва, че като потомък на Давид, Христос е не просто човек, но и самият Йехова, Който създаде небесата и земята, Който избра Авраам, Който установи Израилевия народ и бе Господ на Давид. Той бе Този, Когото Давид нарече „Господ“ (Мт. 22:42-45; вж. Откр. 5:5; 22:16). Христос дойде като Отрасълът на Давид (Давидовият син), Който е Самият Йехова (Давидовият Господ), за да бъде правдата на Божиите хора (1 Кор. 1:30):
 - а. На основание на Неговото изкупление, ние можем да вярваме в Христос, за да получим Божието прощение (Деян. 10:43) и Бог може да ни оправдае (Римл. 3:24, 26) и да ни облече с Христос като дреха на правдата (Ис. 61:10).
 - б. Това отваря пътя за влизането на Христос, като възплъщение на Триединния Бог (Кол. 2:9), в нас като наш живот (3:4а), като наш вътрешен закон на живота (Ер. 31:33) и като всичко за нас, за да раздава Себе Си в цялото наше същество за извършването на Божията вечна икономика.
- Б. Самият Христос е новият завет, новото завещание на живота, което Бог ни е дал – Ис. 42:6; 49:8; Ер. 31:31-34; Евр. 8:8-12:
 1. На старогръцки се използва една и съща дума за *завет* и за *завещание*:
 - а. Заветът и завещанието са едно и също нещо, но докато съставителят на завета е жив, става дума за завет, а когато той умре, заветът се превръща в завещание. В съвременната юридическа терминология завещанието се нарича тестамент.
 - б. Заветът е едно споразумение, включващо обещания за извършване на определени неща по отношение на хората на завета, а завещанието е един тестамент, съдържащ определени извършени неща, които се предават на наследниците – 9:16-17; вж. Втзк. 11:29; 28:1, 15; Ер. 31:31-32.
 2. Старият завет на закона е един портрет, едно изображение на Бога, но новият завет на благодатта е самата личност на Бога – Йн. 1:16-17:
 - а. Когато повярваме в Христос, личността на този портрет, на това изображение, влиза в нас и изпълнява в нас праведните изисквания на закона, когато ходим по духа и насочваме ума си към духа – Езек. 36:26-27; Римл. 8:2, 4, 6, 10.
 - б. Чрез Своята смърт Христос изпълни изискванията на Божията праведност спрямо Божия закон и установи новия завет (6:23; 3:21; 10:3-4; Лк. 22:20; Евр. 9:16-17), а в Своето възкресение Той стана новият завет с всички негови завещания (1 Кор. 15:45б; Ис. 42:6; Фил. 1:19).
 - в. В Своето възнесение Христос отвори свитъка на новия завет, свързан с Божията икономика, а в Своето небесно служение като Посредник, като Изпълнител, Той изпълнява съдържанието на този свитък – Откр. 5:1-5; Евр. 8:6; 9:15; 12:24.
 - г. Като Лъвът от Юдовото племе, Христос победи и разгроми Сатана. Като изкупителният Агнец, Христос взе греха и греховете на падналия човек, а в качеството Си на седемте Духове, Той ни насища и ни прониква със Себе Си като съдържанието на свитъка на новия завет – Откр. 5:5-6; Йн. 1:29.
 - д. Божието спасение, Божиите обещания и всички Божии богатства са завещани на нас, а Христос е самият завет. Христос е реалността на всички многобройни завещания в Новия Завет. Бог ни е завещал Себе Си в Христос като Духът – Бит. 22:18а; Гал. 3:14; 1 Кор. 1:30; 15:45б; Еф. 1:3; 3:8; Йн. 20:22.
 3. Нашият дух е „банковата сметка“ за всички завещания на новия завет. Посредством закона на Духа на живота, всички тези завещания се раздават в нас и стават реални за нас – Римл. 8:2, 10, 6, 11, 16; Евр. 8:10; Йн. 16:13.

4. Центърът, съдържанието и реалността на новия завет е вътрешният закон на живота (Римл. 8:2). В своята същност този закон обозначава божествения живот, а божественият живот е Триединният Бог, Който е въплътен във всесъдържащия Христос и е реализиран като животворящият Дух (Кол. 2:9; 1 Кор. 15:45). Той е Този, Който е преминал през процес и е бил завършен, за да се превърне във всичко за Своите избрани хора:
- а. В новия завет Бог влага Себе Си в Своите избрани хора като техен живот. Този живот е един закон, една спонтанна сила и един автоматичен принцип – Евр. 8:10; Римл. 8:2.
 - б. Съгласно своя живот, законът на новия завет е преминалият през процес Триединен Бог, а съгласно своята функция, той е всемогъщата божествена способност. Тази способност може да извърши всичко в нас за осъществяването на Божията икономика.
 - в. В своята същност този закон е Бог в Христос като Духът, а по функция той притежава способността да ни обожестви (стих. 2, 10, 6, 11, 28-29). Освен това способността на вътрешния закон на живота ни изгражда и конституира като части на Тялото Христово (1 Кор. 12:27; Еф. 5:30) с най-различни функции (Римл. 12:3-8; Еф. 4:11, 16).
 - г. Изписването на закона на живота върху нашите сърца съответства на новозаветното учение за разпространяването на божествения живот от центъра на нашето същество, който е нашият дух, към неговата периферия, която е нашето сърце (Евр. 8:10; Римл. 8:9; Еф. 3:17). Чрез Своето придвижване от нашия дух към нашето сърце, Бог изписва Своя закон в сърцата ни, за да изпише Себе Си в нашето същество (2 Кор. 3:3).
 - д. Благодарение на спонтанната, автоматична функция на божествения живот в нас, ние придобиваме способността да познаваме Бога, да живеем Бога и дори да станем като Бога в Неговия живот и природа, но не и в Неговото Божество, така че да можем да се превърнем в Негово нарастване, в Негово уголемяване и да бъдем Негова пълнота за Неговото вечно изражение – Еф. 3:16-21.